

Op zoek naar de magische steen

Fien en Ties fietsen flink door. Ze zijn er op gebrand om vandaag de magische steen te vinden. Ze zetten hun fietsen neer bij blokhut de Zwerfkei, daar komen de trollen en heksen immers nooit. Fien doet haar rugzak om. Hierin zitten alle spullen die ze denken nodig te hebben op hun zoektocht. Ties hangt twee touwen schuin over zijn schouder. "Tjam, tjam," Oh nee toch! Tjuk, de tamme kauw van Fien, is meegevlagen. Vooruit naar huis, gebaart Fien. Maar Tjuk roept vrolijk, "tjam, tjam." "Laat hem maar," zegt Ties terwijl hij het slingerpad op loopt. Eigenlijk mogen de kinderen hier helemaal niet komen van hun ouders. Maar Fien en Ties zijn vastberaden. Er moet iets gebeuren. Ze hebben het samen al vaak over het "Slingerpedjebos" gehad, sinds kinderen hier niet meer kunnen spelen. Ties stopt even bij het bord, "*verboden toegang, onveilig verklaard gebied*," om op zijn GSM te kijken. "Dacht ik het niet, geen bereik." "Als er nu maar niets gebeurt want we kunnen niemand bellen voor hulp."

Nu ze op het pad lopen moeten ze heel stil zijn. Ze houden zich zoveel mogelijk schuil achter bosjes. "Hé wat hoort ik. Bent daar niemand?" Bij de ingang van het bos staat een trol. Zijn donkere stem doet de kinderen verstijven. De trol kijkt van onder zijn dikke wenkbrauwen in hun richting. Het snot druipt uit zijn neus en het slijm uit zijn mond. Als hij even de andere kant op kijkt, raapt Fien een steen op en gooit die zo ver mogelijk weg. "Ha, daar is ietswat". Met grote logge bewegingen sjokt de trol in de richting van de gevallen steen. Pijlsnel rennen de kinderen naar de ingang van het speelbos en houden zich schuil achter een houten wal. "Ik zoek tot ik vind". KL....K... Gloeiende kunderen...." horen ze de trol wat in zichzelf mompelen. "Ik zal oe vind." "Ik zal oe vind!", schreeuwt hij steeds harder.

De trol loopt de verkeerde kant op. Het gemopper wordt niet minder maar klinkt wel steeds zachter en verder weg.

"Kijk daar," zegt Ties en hij wijst tussen de struiken. "Wat is dat?" Ties en Fien lopen naar een soort boom waar twee bloemknoppen uit groeien? Tussen de bloemstengels is ook duidelijk een vrouwenfiguur te zien. Aandachtig staren ze de haar aan. "Wat is dit voor iets of iemand?" vraagt Fien fluisterend aan Ties. "Ik denk een soort boomvrouw," antwoordt hij. "Nee, ik ben een bosnimf," zegt de vriendelijke figuur met zachte stem. "Jullie hoeven niet bang te zijn hoor." "Maar wat doen jullie hier in dit bos? Het zit hier vol trollen en heksen." Waarop de kinderen aarzelend antwoorden: "Wij zoeken de magische steen. Wij willen dat de kinderen weer in dit bos kunnen spelen." "Dat zou fantastisch zijn," antwoordt de bosnimf. "De trollen en heksen houden ons hier ook gevangen. Ik kan jullie helpen. Jullie moeten zand en water bij de pomp gaan halen. Kom dan terug naar mij en ik zal het zand veranderen in toverzand." "Toverzand?" "Ja, toverzand! Doe wat van het zand in je hand. Breng het naar je mond en blaas de zandkorreltjes weg. Het zand zal de persoon die je bestuift doen verstillen voor één minuut, net genoeg om te kunnen ontsnappen. Het water

heb ik nodig om mijn bloemen te laten bloeien. Door het stuifmeel dat dan uit de bloemen neerdaalt, krijgt het zand zijn toverkracht.”

Fien en Ties gaan op zoek naar de pomp. Die vinden ze gelukkig snel. Ze moeten wel een beetje graven want de bovenste laag zand is nat. En nat zand kun je niet wegblazen. Maar waar moeten ze het zand en water in doen? Fien zoekt in haar rugzak. “Hier Ties, drink je flesje leeg” zegt Fien. Ook Fien drinkt haar flesje appelsap leeg. Dan loopt Ties naar de pomp. Hij gaat met twee armen aan de hengel hangen. Hij moet een aantal keren flink pompen voordat er water uit stroomt. Nauwkeurig spoelt hij zijn flesje om, en vult het dan met water. Intussen heeft Fien haar flesje schoongemaakt en gevuld met droog zand. Samen keren ze terug naar de bosnimf.

“Hier is het zand,” zegt Fien. “En hier is het water,” zegt Ties. “Goed gedaan kinderen. Maar..... de toverkracht, kan niet door een plastic flesje heen,” zegt de nimf. Fien wil het zand op de grond strooien maar Ties houdt haar tegen. Hij doet zijn jas uit en legt die op de grond. Dan strooit Ties het witte zand op zijn jas. Dat is slim van hem, want zo kan het witte zand niet mengen met de zwarte bosgrond. “Wil jij het water over de stam van de boom spreken?” vraagt de nimf met zachte stem. Fien draait het flesje open en giet het water van de pomp over de boomstam vlak onder het lichaam van de nimf. Het lijkt wel of de stengels zich vol leven zuigen. De bosnimf begint heel mooi te zingen. De bloemknoppen boven haar komen in beweging en veranderen van kleur. Mooie roze bloemen openen zich langzaam. Eén snelle schuddende beweging van de bloemen en lichtgevend stuifmeel dwarrelt op het zand op de jas van Ties. De kinderen staan verbaasd te kijken. Het zand glinstert nu helemaal. Als de nimf gestopt is met zingen doen de kinderen het toverzand in het flesje. Ze bedanken de bosnimf en vervolgen het slingerpad.

Even later staan ze voor een rij greppels. Het zijn ondiepe uitgravingen met toch nog flink wat water erin. Gelukkig liggen er bomen over de greppels. Als Fien en Ties over de boomstammen balanceren, staat er plots een grote dikke trol voor hen. Een echte trol! Met een grote plakkerige bos haar op zijn kop. Hij staat wijdbeens met zijn handen omhoog. De kinderen kijken angstig om zich heen. Ze kunnen geen kant op. En het toverzand zit in de rugzak van Fien. Dat hebben ze veel te goed opgeborgen. “Wat doen joelie hier. Ik eet joelie op.” “Dat zou ik niet doen,” zegt Fien. “Ik smaak heel vies.” “Nee kunderen zijn juist héél lekker,” zegt de trol terwijl hij met zijn hand het slijm van zijn mond veegt. “Maar ik ben héél sterk,” bluft Ties. “Jij klien ventje kan nieks,” buldert de trol en hij maakt een wegwuivend gebaar naar Ties. De slierten slijm aan zijn vingers slingert hij hierbij in de richting van de kinderen. Fien kan nog net een klodder ontwijken door snel te bukken. “Ik ben zo sterk,” zegt Ties met harde stem om meer indruk te maken, “dat ik een steen zo hoog kan gooien, dat hij nooit meer op de aarde terug valt.” “Dat kan iek ook!” antwoordt de trol. Hij pakt een steen van de grond en gooit die zo hoog in de lucht dat je hem niet meer kan zien, maar even later valt de steen toch met een plof neer. Nu bukt Ties zich om een steen op te rapen, tenminste daar lijkt het op. “Tjam, Tjam,” fluistert Ties. Daar komt Tjuk aangevlogen. Snel

neemt Ties de vogel in zijn handen en gooit hem de lucht in. De tamme kauw vliegt recht omhoog en verdwijnt uit het zicht. Terwijl de trol met open mond naar de hemel staart, glippen de kinderen langs hem af. Ze lopen snel via de bomen over de greppels, weg van de trol. Poeh, dat was op het nippertje!

Aangekomen bij een open plek stopt Fien en doet haar rugzak af. “Ik was echt doosbang,” zegt Fien. “Ik ook,” bekent Ties. “Ik voel mijn hart nog in mijn borstkas kloppen.” Fien staat zelfs nog een beetje te trillen. Dat is ook de reden dat ze haar rugzak niet snel open krijgt. Ze haalt het glinsterende zand tevoorschijn, draait de dop van de fles en strooit het zand in haar broekzakken. Ik wil het toverzand direct kunnen pakken. Ik wil dit niet nog eens meemaken. Ties loopt intussen verder. “Hé, hier is het zand heel lekker losjes en ... het veert! Ha,Ha, het lijkt wel of ik op een soort trampoline loop,” zegt Ties. Ties begint met grappige sprongetjes te lopen. Fien moet er om lachen. Maar dan ziet ze rare blauwe mannetjes uit de grond tevoorschijn komen. “Ties pas op! Aardmannetjes!” roept Fien. De mannetjes proberen Ties met hun lange dunne vingers met vlijmscherpe nagels in zijn benen te grijpen. Ties maakt nu nog gekkere sprongen. Hij voelt de nagels door zijn broek heen in zijn benen krassen. Hij vlucht naar een boom waar hij in kan klimmen. Piepend en krijsend springen de blauwe wezentjes tegen de stam omhoog. Gelukkig lukt het ze niet om helemaal los te komen uit de grond. Ties zit veilig, buiten bereik van hun grijpgrage vingertjes. Nu komt het touw van pas dat Ties de hele tijd al mee sjouwde. Hij maakt een lasso en gooit die om een boom. Hij trekt het touw strak. Doet dat nog een keer met het andere touw, en maakt zo een spanbrug. Met zijn voeten op het ene touw en zijn handen aan het andere touw kan hij terug komen bij de open plek waar Fien staat. Als de blauwe mannetjes merken dat ze de kinderen niet kunnen grijpen op het harde zand verdwijnen ze weer teleurgesteld in de aarde.

“Nu doe jij ook wat toverzand in je zakken Ties,” zegt Fien. “We hebben het al twee keer nodig gehad en hebben het nog niet kunnen gebruiken.” Als ook Ties zijn zakken heeft gevuld gaan ze weer verder op pad. Tjuk komt aanvliegen en gaat op de schouder van Fien zitten. Ties aait de kauw op zijn kopje. “Goed gedaan vriend! Volgens mij staat die dikke trol nog steeds in de lucht te staren.”

“We hebben al een heel stuk van het bos gehad, maar ik zie nergens iets dat op een grote steen lijkt”, zegt Fien. “Goed rond blijven kijken,” antwoordt Ties, die even stil blijft staan. Wat is dat daar? Wat ritselt daar tussen de bladeren? “Hallo, psst!, hier.” De kinderen staan even stil en kijken om zich heen. Ze zien een boom met eikenbladeren in de kruin. Maar tussen de bladeren zien ze ook ogen, een neus.... een gezicht met een baard.

”Ik zit hier vast in de boom. Ik kan niet weg. Kunnen jullie me helpen?”

“Wat moeten we dan doen?”

“Zoek de magische steen en verbreek de betovering.”

“Daar zijn we al naar op zoek. Hij moet hier ergens zijn.”

Dan begint de man een versje te fluisteren;

*“Zoek drie in één,
en je vindt de steen,
Strooi het zand,
en wrijf met je hand.
Maak het goede los,
en verjaag het kwade uit dit bos.
Dan spelen kinderen hier,
weer met veel plezier.”*

Maar dan, als donderslag bij heldere hemel, verandert plotseling zijn gezicht. Angstig kijkt hij recht vooruit en verdwijnt geschrokken weer snel tussen de bladeren. “Hé, wacht, kom terug. Joehoe, waar ben je?” “Wat was dat nu,” vraagt Fien. “Ik denk ... een soort boomman?,” antwoordt Ties vertwijfeld.

“Hij had het over zand,” zegt Fien. “Zou hij het toverzand bedoelen?”

“Toverzand. Hoor ik toverzand zeggen?” Een oude vrouw met stok komt aangewandeld. “Ja,” zegt Fien vriendelijk. Maar Ties geeft haar een por. “Ja, ja,.. jammer genoeg hebben wij het niet,” stamelt Fien nu maar gauw. “Oh, wat heb jij een mooie vogel. Ik heb ook een hele mooie vogel thuis, die wil je vast wel eens zien. Kom maar mee naar mijn huisje. Hij kan zelfs praten. Dat wil je vast horen.” Voor dat Fien er erg in heeft, duwt de vrouw haar voor zich uit haar hutje in. Ze trekt Ties aan zijn jas. Hij rukt zich los maar volgt toch de vrouw. Hoe kan hij anders, Fien is al naar binnen gegaan. In het huisje gemaakt van takken is het vrij donker. Achterin zien de kinderen een grote zwarte vogel die op een tak zit. “Hallo, hier ben ik, wie zijn jullie?”, hij kan inderdaad praten.....

Met zijn zwarte kraalooigjes en zijn kopje een beetje schuin kijkt de raaf de kinderen aan. Terwijl Fien het beest over zijn kopje aait, herhaalt de vrouw haar eerder gestelde vraag: “En vertel eens, ik hoorde jullie praten over toverzand.” “Ja,” begint Fien, “we hebben de bosnimf gesproken.” “En die vertelde dat we zand moesten halen bij de pomp en ...,” Fien ratelt maar door en blijft daarbij de vogel strak aankijken. Het lijkt wel of ze niet anders kan! Plotseling ziet Ties tot zijn schrik dat de ogen van de raaf veranderen in een groene kleur. De raaf heeft Fien volledig in zijn macht. Ties aarzelt geen moment. Pakt met één hand de gehyponotiseerde Fien vast. En met zijn andere hand graait hij in zijn broekzak. Pakt wat toverzand, brengt het naar zijn mond en.... blaast. Het glinsterende zand dwarrelt over de vrouw, die dus eigenlijk een heks blijkt te zijn. Als bevroren blijft ze staan. Ties sleurt Fien de hut uit. Hij loopt zomaar een richting in, Fien achter zich aan trekkend. Bij een groep lange palen blijft hij staan om uit te hijgen. Fien is nog helemaal versuft en gaat op de grond zitten. “Even uitrusten.....” zegt Ties en ploft naast haar neer.

“Hé hé doebidee, wat doen jullie hier met z’n twee?” Ties schrikt op.....en gaat rechtop staan..... Een kabouter tje staat tussen de palen. Fien kijkt nog een beetje glazig naar het kleine mannetje. “Ben jij een beetje ziek?” vraagt de kabouter.

“Nee, alleen een beetje suf,” zegt Fien. “Ze heeft in de ogen van de raaf van de heks gekeken,” vertelt Ties. “Oh, dan kan ik je helpen,” zegt het mannetje vriendelijk. “Ik ben Flarido. Kijk, neem hier een slokje van.” De kabouter haalt een klein groen flesje tevoorschijn. Aarzelend neemt Fien een slokje. Het smaakt een beetje bitter maar ze voelt zich direct beter. “Ik hou het hier een beetje in de gaten,” gaat de kabouter verder. “Maar ja, rare tijden zijn het nu. Héle rare tijden.” “Ik moet de trollen weg zien te jagen, maar dat lukt niet zo goed. En nu hebben ze ook nog een hele hoop aardmannetjes meegenomen.” “Die hebben wij ook ontmoet,” zegt Ties terwijl hij de krassen in zijn been laat zien. “Kunt u ons misschien vertellen waar we de magische steen kunnen vinden? Als we die vinden kunnen we het bos van die engerds bevrijden.” “Ik weet het helaas niet,” zegt de kabouter, “maar ik wens jullie veel succes.” “We hebben al een heel stuk van het bos doorzocht. Het moet dus ergens in die richting zijn,” zegt Fien. Ze bedanken de kabouter en gaan verder.

Even later komen ze bij twee beukenhagen met daar tussen een pad. Eigenlijk is het een tunneltje. “Zullen we hier door gaan?” vraagt Ties aan Fien. “Dat lijkt me geen goed plan” antwoordt Fien. Eenmaal in die tunnel, kun je niet zomaar weg.” “Hé, daar is nog zo’n haag,” zegt Ties. “En daar nog één,” zegt Fien. “Dan zijn er dus drie tunnels, die bij elkaar uitkomen,” zegt Ties. “Drie in één..., en je vindt de steen!” stamelt Fien. “Het moet hier zijn!” roept Ties die resoluut de tunnel in stapt. Fien volgt op afstand. Plots hoort ze gefladder achter zich maar zij durft niet om te kijken. “Rennen Ties,” schreeuwt ze “rennen!”. Tijdens het rennen graait ze met haar hand naar het toverzand in haar broekzak. Best moeilijk als je rent. Maar het lukt haar toch. Voor haar ziet ze dat Ties over en grote steen klimt die de weg versperd. Als Fien dat ook wil doen, voelt zij twee poten die haar vastgrijpen bij haar schouder. ....“Tjam, Tjam”. “Oh,” zucht Fien opgelucht, “het is Tjuk.” Dan voelt Fien dat de steen waar ze met twee handen op steunt warmer wordt. “Dit is de magische steen. Dit is de magische steen!” Ze heeft zonder erg, met het toverzand dat ze in haar hand had, over de steen gewreven. Ook Ties haalt nu het toverzand uit zijn zakken en samen wrijven ze het glinsterende zand over de steen. Die begint nu te gloeien. De rode aders op de steen worden feller en groter. Ze horen het gemopper van de trollen, het gekrijs van de aardmannetjes en het gejammer van de heks. Na een tijdje is het stil. Fien en Ties voelen een enorme rust over zich heen komen. “We kunnen naar huis,” zegt Ties die voelt dat de warmte weer uit de steen is verdwenen. “Van die vervelende boswezens zijn we verlost.” Samen lopen ze over het slingerpedje naar hun fietsen. Nu pas merken ze dat er weer vogels fluiten in het bos. Ze zien tussen de bomen een bosnif vrolijk rond fladderen. Op de terugweg trekken Ties en Fien het bord met “verboden toegang” uit de grond. Dat bord is nu niet meer nodig, want de kinderen kunnen hier weer veilig spelen.